Schubert András

Történetek a Bárkabárból

2. történet

Átlagos estének indult. Az asztaloknál többnyire törzsvendégek ültek. A bárpultnál a megszokott világmegváltás folyt, a két állandó résztvevő mellett egy harmadik, náluk is szenvedélyesebben ágáló barátjukkal. Misi befejezte a takarítgatást a pult mögött, és azon tűnődött, hogy mit is játsszon a pianínón a következő percekben.

Ekkor kinyílt az ajtó, és egy rendőrjárőr lépett be a bárba. Kurucz őrmestert jól ismerték, két társa közül az egyik fiatal férfi is járt már ott. Néha csak betértek egy üdítőre, de olyan is volt, hogy egy elcsavargott fiatalt kerestek – persze eredménytelenül. A járőr harmadik tagja, egy fürkésző tekintetű, kifejezetten vonzó megjelenésű szőke nő volt, akit még sohasem láttak a környéken.

Most láthatóan nemcsak felfrissülni jöttek, és határozott lépésekkel a bárpult felé tartottak. Az őrmester visszafogott hangon fordult Misihez.

– Tarján főhadnagynő a bűnügyiektől van – mutatta be kolléganőjét. – Felmerültek ugyanis bizonyos tényállások valamelyik vendégével kapcsolatban, aminek utána szeretne járni.

Misi igyekezett a legkészségesebbnek mutatkozni, de közben aggódva tekintett körbe, hogy vendégeit nem zavarja-e túlságosan meg a váratlan esemény. Egyelőre azonban látszólag ügyet sem vetettek a „közegek" jelenlétére. A főhadnagynő figyelmét nem kerülte el Misi aggodalma, és halkan megkérdezte:

– Nincs itt egy olyan helyiség, ahol nyugodtan beszélhetnénk?

– A bárhelyiségen kívül csak a mosdó van – válaszolta Misi zavart félmosollyal –, meg amúgy sem hagyhatnám magukra a vendégeket. Ha azonban nem annyira sürgős az ügy, akkor jöjjön ide holnap nyitás előtt, és addig nem engedek be senkit, amíg minden szükségeset meg nem beszéltünk.

A főhadnagynőnek megfelelt ez a megoldás, és a rendőri különítmény eltávozott. Misi megpróbálta „nyomozói tekintettel" végigmustrálni a vendégeket, lát-e bárkin is valamilyen gyanús jelet, amit a rendőrök látogatása idézhetett elő, de semmi ilyet nem talált. Időközben megérkezett az a fiatal pár is, akiket Misi már napok óta hiányolt, és elfoglalták kedvenc sarokasztalukat. Misi rájuk mosolygott, és kérdezés nélkül már készítette is a szokásos rendelésüket.

Az este hátralévő része ugyanolyan átlagosan telt, mint ahogy kezdődött. Misinek volt alkalma egy kicsit zongorázni, egy slow-foxra a fiatal pár diszkréten táncolt is egy kicsit a sarokban. Senki nem ment el korábban, vagy maradt tovább, mint szokott, senki nem rendelt több, kevesebb vagy más italt, mint általában. Misi megállapította, hogy Tarján főhadnagynőnek nem lesz könnyű dolga, ha itt gyanús jelekre szeretne bukkanni.

Misi a másnapi beszélgetéstől sem lett okosabb. Nem derült ki számára, hogy mi az a bűnügy, aminek ügyében a főhadnagynő nyomoz, és mik azok a „tényállások", amelyek a Bárkabárba vezették. A nő részletesen végigkérdezte a törzsvendégek szokásait, különösen telefonálási szokásaikat, meg hogy milyen gyakorisággal látogatják a mosdót, hogy szoktak-e állandó vagy alkalmi látogatókat fogadni az asztaluknál, talált-e Misi valamilyen oda nem illő tárgyat valamelyikük asztalán vagy az asztal alatt, esetleg a mosdóban. Különös kíváncsiságot tanúsított a rendszeresen a bárpultnál disputáló két férfi, és kiváltképpen az újabban hozzájuk csatlakozó harmadik társuk iránt. Misi semmilyen reakciót – felismerést, elégedettséget, csalódást – nem tudott leolvasni a nő arcáról. Még abban sem volt biztos, hogy egy-egy keresztkérdéssel nem éppen őt akarja-e zavarba hozni, hogy talán nem is valamelyik vendégével, hanem vele magával kapcsolatos az a bizonyos tényállás.

Mindenesetre a beszélgetés végén Tarján főhadnagynő a legőszintébbnek látszó mosollyal köszönte meg Misi „felbecsülhetetlen értékű" együttműködését, és biztosította, hogy semmiképpen nem fogja többet zavarni, hacsak nem feltétlenül muszáj.

„Hacsak… hacsak…, mindig ezekkel a hacsakokkal van a baj…" – dörmögte magában Misi, miközben előkészítette a bárt a vendégek fogadására. Ők pedig jöttek annak rendje s módja szerint. A két bárpultlovag már a nyitás előtt kint toporgott, és ahogy lehetett elfoglalták a helyüket. A fiatal pár ma a szokásosnál kicsit korábban megérkezett, és jöttek a többiek is. Néhány új arc is betért egy kávéra, sörre vagy más italra.

Misit alighanem megfertőzte a főhadnagynő aprólékossága. Árgus szemekkel figyelte, ki mikor veszi elő a telefonját, milyen hosszan beszél, ki hányszor megy ki a mosdóba, és mennyi időt tölt ott, nem kerül-e valamilyen „oda nem illő tárgy" a földre vagy akár a szemétkosárba. Az égvilágon semmi gyanúsat nem észlelt. Hacsak… Hacsak azt nem, hogy a harmadik vitatárs ma nem jelent meg, és a másik kettő semmilyen módon nem látszik hiányolni őt. Hacsak azt nem, hogy a fiatal pár nemcsak a szokásosabbnál korábban érkezett, hanem sokkal kevesebb romantika és sokkal több gondterheltség sugárzott belőlük. Hacsak azt nem, hogy a

szigorú tekintetű iskolaigazgatónő ma még ki sem nyitotta rejtvényújságot, csak töpreng és a mobiltelefonját nyomogatja. Hacsak… Misiben egyre erősödött a meggyőződés, hogy egész életünk voltaképpen egy nagy hacsak.

Mielőtt még végképp elnyelték volna a filozófia örvényei, felkapta a fejét. Az iskolaigazgatónő magához intette. Úgy ment oda, hogy fel volt készülve rá, hogy igazgatói intőt kap, bár nem tudta, hogy miért. A nő azonban barátságos, kicsit huncutkás mosollyal fordult hozzá.

– Láttam, látogatója volt.

Misi meglepetten bólintott. Ennél többet semmiképpen nem akart elárulni.

– Tarjáncica szép is, okos is és a szimata is jó. Emellett gátlástalan. Nagyon nagy jövő előtt áll. Vigyázzon vele!

Tarjáncica? Ez már több volt, mint egy egyszerű hacsak. Ki lehet ez a nő?

– Már bocsánat… Honnan… Milyen alapon…

Misi sokkal nagyobb zavarban volt annál, mint amennyit mutatni szeretett volna. De egy szigorú iskolaigazgatónő előtt talán megbocsátható.

– Nyugi! Ne aggódjon! Én nemrég szereltem le. Nyugdíjaztak. Azóta már csak ilyen rejtélyeket fejthetek meg – csapott a tenyerével a felstószolt magazinokra. – De a kapcsolataim megmaradtak. Most néztem utána, hogy milyen ügyben nyomoz itt a Cica. És azt is tudom, hogy kit vett célba – szemét a pultál beszélgető fickókra villantotta. – De biztos vagyok benne, hogy ezúttal téved. És Cica kegyetlenül megtorolja, ha valaki rábizonyítja, hogy nincs igaza. Nekem elhiheti! Nézze, maga remek bártulajdonos és sokoldalú zongorista. De ez nem a maga műfaja. Maradjon ki ebből, amennyire csak lehet! Szólok majd, ha úgy gondolom, hogy tehet valamit. Bízzék bennem!

Ha intőt nem is, de kemény leckét, azt kapott Misi a szigorú igazgatónőtől. Aki nem is igazgatónő. Hanem? Hacsak… Misi összeszedte bátorságát, és visszafordult a nőhöz, aki közben már előkészítette a soron következő rejtvényét.

– Bocsánat, de azt talán szabad megtudnom, hogy kitől kaptam ezt az életre szóló intelmet? Azt nyilván tudja, hogy engem Fischer Mihálynak hívnak.

– Ó, természetesen! – nézett a szemüvege fölött Misi arcába a nő. – Doktor Kugler Sarolta, nyugalmazott rendőr alezredes vagyok. Hívjon nyugodtan Sárának. A Saci talán túl bizalmas lenne.

Sára asszony ezzel végképp lezártnak tekintette a társalgást, kortyolt egyet a kávéból és a konyakból, és belemerült a keresztrejtvényébe.

Misi elvileg teljesen egyetértett azzal, hogy a legjobb lenne gyorsan elfelejteni az egész ügyet. Cica, Sára, Kurucz őrmester tegye a dolgát, ő meg teszi a magáét. Ennyi! De a kíváncsiság gyakran erősebb az észszerűségnél. Meg aztán az önismeretén esett csorbát is jó lenne kiköszörülni. Mindig úgy gondolta, hogy elég jó emberismerő. Most pedig olyan dolgok derülnek ki általa jól ismertnek gondolt személyekről, amit nem is sejtett volna. Milyen bűnügyben lehet érintve a két szenvedélyes vitatkozó? És ha mégsem ők, akkor ki más? Politikai ügy? Akkor talán nem a bűnügyiek, hanem a politikaiak foglalkoznának vele. Egyáltalán van még olyan? Frusztráló, amikor az ember beleütközik a korlátaiba. Oké, bízni fog Sárában, de jó érzés lenne, ha érdemben hozzájárulhatna az ügy (akármi legyen is az) felgöngyölítéséhez.

A következő napok inkább az elfelejtés programját látszottak elősegíteni. Semmi nem utalt arra, hogy a rendőrségi látogatásnak bármiféle utóélete lenne. Kurucz őrmester semmiféle társaságban nem tűnt fel, a bárpultlovagok hol kettesben, hol hármasban vitatkoztak tovább, Sára asszony rendületlenül fejtette a keresztrejtvényeit, a fiatal pár fölött is eloszlani látszottak a gond fellegei, és újból romantikus összebújócskába feledkeztek. Misi töltögette a vendégek italait, játszotta kedvenc örökzöldségeit.

Misiben azonban nem tudott elaludni a felébresztett Sherlock Holmes, és szeme sarkából lankadatlanul próbált valamilyen árulkodó jelet találni a törzsvendégek vagy akár a „futóvendégek" viselkedésében. Sikertelenül. Hacsak mégis az ártalmatlannak látszó fiatal pár nem rejteget valamilyen bűnös titkot. Vagy Sára asszony mégsem az, akinek mondja magát, hanem valóban leányiskolai igazgató, aki leánykereskedelemmel egészíti ki a jövedelmét? Vagy éppenséggel a bárpultlovagok cinkosa, és róluk próbálja elterelni a gyanút? Hacsak a csokornyakkendős „professzor úr" valójában nem gengszterfőnök. Misinek kezdett az idegeire menni ez a sok hacsak. Ideje lenne végre megszabadulni tőlük.

Egyik nap a zárás utáni takarításkor a szemétkosárban egy félig összegyűrt újságlapot talált. Sherlock Holmes nem hagyta annyiban, kisimította és átfutotta. A sportrovat volt, lóverseny-eredményekkel. Az egyik ló neve, *Stardust*, ceruzával be volt karikázva. Misi gondosan összehajtogatta és eltette a lapot. Másnap feltűnés nélkül odahelyezte Sára magazinjainak a tetejére, majd szó nélkül letette a kávét és a konyakot. Sára egyetlen pillantást vetett az újságlapra, azonnal eltette, és a szeme sarkából elismerően kacsintott Misire. Aztán csak ennyit mondott:

– Köszönöm. Pontosan erre van szükségem.

Érthette ezt persze a kávéra és a konyakra is.

Este váratlanul megszólalt Misi telefonja. Sára volt az.

– Tudom, hogy én tanácsoltam, hogy tartsa magát távol az ügytől, de talán most tud egy kicsit segíteni. Végül is már eddig is azt tette.

Ez nagy elégtétel volt a Misibe oltott Sherlock Holmes-nak. Végre kapott egy kis bepillantást az „ügybe" is. Egy nagyszabású fogadási csalássorozatról volt szó, amelyben néhány főhivatású szélhámos, számos ügynök, több zsoké és talán még néhány ló is érintve volt. Az ügy egyik kulcsfigurájának a Bárkabár egyik vendége bizonyult. Legalábbis egy taxis, a vallomása szerint onnan vitte egy találkozóhelyre, amely már régóta a rendőrség látókörében volt. Sajnos a taxis egyáltalán nem figyelte meg a hátsó ülésen ülő utasát, ezért azonosítani sem tudta. Misi lelete azt bizonyította, hogy nem egy alkalmi vendégről lehet szó. A bárpultnál feltűnt harmadik férfinak volt egy korábbi kisebb lóversenytéri ügye, ezért keveredtek ők hárman gyanúba.

– Kezd összeállni. És miben tudnék még segíteni? Lovakkal suttogni még sohasem próbáltam.

Misi a telefonon keresztül is érezte a szigorú iskolaigazgatónő roszszalló pillantását. Csak semmi léhaság!

– A *Stardust*, ugye egy népszerű dal címe.

– Hogyne! Hoagy Carmichael örökzöldje.

– Nos: holnap este szője bele a műsorába. Kockázata szinte semmi, az esély sem sok, de hátha…

– Világos! Meglesz!

Másnap egy csendes időszakban Misi a pianínóhoz ült, és más romantikus balladák között eljátszotta a *Stardust*ot is. Egy megcsörrenő teáskanál jelezte, hogy valakit megérintett a dallam. A „professzor úr" volt az.

Misi Sárára pillantott, de a nő arckifejezése semmit sem árult el. Később sem történt semmi különleges. Misi várt egy esetleges esti telefonhívást, de az is elmaradt.

A „professzor urat" többet nem látták a Bárkabárban. Sára sem jött be néhány napig. Aztán, mintha mi sem történt volna, jött, megrendelte a kávéját és a konyakját, és nekiült keresztrejtvényt fejteni. Amikor Misi kivitte a rendelést, nem állta meg, hogy ne vessen egy kérdő tekintetet a nőre. Sára elmosolyodott.

– Köszönöm a segítséget. Tudja mi volt a legnehezebb?

– Fogalmam sincs.

– Meggyőzni Cicát arról, hogy ő találta meg a fickót. Enélkül bajban lettünk volna.

Soha többé nem esett szó az esetről, de Misi és Sára között kialakult egy olyan cinkosság, ami szavak nélkül is jó érzéssel töltötte el mindkettőjüket. És valahányszor Sára ott volt a bárban, Misi nem mulasztotta el eljátszani a *Stardust*ot.

[02] Stardust.mp3

A zene indításához a letöltött fájlban duplán kell az ikonra kattintani.